Omul care s-a retras în locul fără nume

On Februarie 07, 2017

Apropie-te de acea valoare a maturității asumată prin hotărârea de a te ridica mai sus de condiția formării tale, limitată de adevărurile realității din jur.

Edward Prendick este personajul principal al romanului „Insula doctorului Moreau". Atenția cititorului se îndreaptă cel mai mult spre atitudinea și gândurile acestui gentleman din clasa superioară, împărtășite în finalul romanului:

"M-am retras din vălmășagul orașelor și al mulțimilor și îmi petrec zilele înconjurat de cărți pline de înțelepciune, ferestre strălucitoare în această viață a noastră. Îmi consacru mare parte din timp cititului și experiențelor de chimie, iar multe din nopțile senine mi le petrec studiind astronomia. Încă mai lupt cu închipuirea unei imagini de mișcare, dar eu nu mă mișc cu adevărat.

Există în nenumărate stele sclipitoare de pe cer o senzație de infinită pace și ocrotire, deși nu știu cum și nici de ce. Acolo, cred eu, în legile vaste și eterne ale materiei, și nu în grijile, păcatele și necazurile zilnice ale oamenilor, trebuie să-și găsească alinarea și speranța tot ce este mai presus de animal în noi. Cel puțin așa sper, deoarece altfel n-aș putea să mai trăiesc. Și, astfel, în speranță și singurătate, ia sfârșit povestirea mea."

Leadership: Te simți expus unui context de viață care accelerează expansiunea conștiinței tale spre o zonă a disponibilității de a-ți accepta limitele și condiția de ființă fragilă?

Dispoziția introspectivă poate fi pusă pe seama receptivității față de cerințele vieții cât și pe seama receptivității față de cerințele măreției de a te forma pe o mereu mai înaltă treaptă a spiritului. Această dispoziție reprezintă o analiză asupra motivației de a depăși starea de incertitudine sau indeterminare, față de tot ceea ce te înconjoară, prin intermediul unei conștiințe a asumării adevărurilor care au dus la ființarea unei anumite realități.

Percepția asupra propriei persoane îmbină puterea de acceptare a adevărurilor descoperite prin experiența situațiilor bulversante, cu realitatea dură a unei existențe care te expune unei excluderi din mijlocul lumii.

Cea mai grea luptă pe care o ai de îndurat de-a lungul vieții, în fața unei realități pe care de multe ori nu o dorești, dar trebuie să o accepți ca pe un sacrificiu al omului superior în dorința de a atinge un nivel mai înalt al înțelegerii lumii, este cea care se dă între mintea și inima ta, pentru că niciodată nu știi pe care s-o asculți.

Adevărul pe care se clădește o personalitate de mare valoare științifică poate fi exprimat în felul următor: tot ce e mai presus de tine face parte din puterea singurătății care tinde spre unitatea credinței în strădania de realizare a desăvârșirii personale.

Să afli acele adevăruri care contrazic crezurile personale este una din cauzele transformării rațiunii existenței într-un deficit al sineității. Iar a suporta aceste adevăruri, pornind de la analiza percepțiilor persoanele care controlează stările de spirit, înseamnă de fapt să te apropii de acea valoare a maturității asumată prin hotărârea de a te ridica mai sus de condiția formării tale, limitată de ceea ce se întâmplă în jur. Păstrează-ți seninătatea în mijlocul haosului !

Maturitatea nu înseamnă să alegi și să adopți ceea ce te reprezintă mai bine ca om care își ia foarte mult feedback din viața reală, judecând aspru și cu mare exactitate lumea în care trăiește. Ci înseamnă să accepți că ai capacitatea de a fi așa cum îți dorești în ciuda adevărurilor realității care îți alimentează înstrăinarea de tot și de toți.

Cea mai profundă nevoie a omului de știință este de a-și îndura izolarea, de a-și simți singurătatea într-un fel dincolo de ordinarul lucrurilor, încât să ajungă la unitatea credinței adevărate. Așadar, credința acestui om în perspectiva desăvârșirii lui nesfârșite ține de capacitatea de a-și înfrunta Egoul, de a rezista presiunilor de a fi ca ceilalți oameni, adică să-și asume provocarea de a nu fi reprezentantul unei lumi atât de dezbinate, dezarticulate, pe care de dispariție.

Marii oameni de știință, precum Edward Prendick, aleg să-ți și trăiască singurătatea într-o lume a lor, a createi, a imaginației, a aspirației spre absolut, spre desăvârșire, preferând să-și creeze o imagine falsă, ascunzându-se în anonimat, decât să fie în prim planul unei lumi care nu este încă pregătită să accepte schimbarea, revelația adevărurilor divine.

Marele dat al destinului de "Creator și Descoperitor" este desăvârșirea pe care o atingi atunci când spui „NU" unei lumi care este diagnosticată pe alocuri ca fiind trecătoare, printr-un colaj de trăiri, gânduri și comportamente care te inspiră să crezi că imposibilul nu este imposibil.

Omul care s-a retras în locul fără nume se află la un pas de a-și câștiga locul binemeritat pe lista marilor descoperitori ai sensului vieții.

Forța unui asemenea om de a accepta realitatea și de a îndura adevărurile greu de combătut, trebuie să fie mai mare decât starea de tristețe a dezamăgirilor, măcar un pic mai mare, dar niciodată egală, altfel el nu va putea niciodată să se ridice deasupra condiției sociale și de a-și găsi o menire.

Greutatea probei de caracter se determină atunci când te ridici deasupra propriilor trăiri și rămâi în continuare bun și plin de har, chiar dacă te simți expus unui context de viață care accelerează expansiunea conștiinței tale spre o zonă a disponibilității de a-ți accepta limitele și condiția de ființă fragilă.

Source: https://neculaifantanaru.com/omul-care-s-a-retras-in-locul-fara-nume.html